

عنوان مقاله:

ضعف جامعه و غیبت قومیت در نظام آموزش رسمی ایران قبل از انقلاب اسلامی

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات برنامه درسی، دوره 18، شماره 69 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

حمید سرشار - دانشجوی دکتری جامعه شناسی دانشگاه علامه طباطبایی

محمد جواد غلامرضا کاشی - عضو هیئت علمی دانشکده حقوق و علوم سیاسی دانشگاه علامه طباطبایی

اردشیر انتظاری - عضو هیئت علمی دانشکده علوم اجتماعی دانشگاه علامه طباطبایی

خلاصه مقاله:

در بسترهای متفاوت زمان-فضا اغلب الگویی از آموزش در خدمت فرد، در خدمت جامعه، یا در خدمت حکومت ظاهر می‌گردد. در این مقاله با مروری بر تبار نظام آموزش رسمی ایران در رخدادهای تاریخی و عقلانیت مسلط، نشان خواهیم داد ضعف جامعه در نظام آموزش رسمی ایران قبل از انقلاب اسلامی ممکنات ظهور هویت جمعی یکپارچه را مانع بوده است. یافته‌ها حاکی است، محتوای دروس و عقلانیت حاکم بر برنامه‌های آموزشی در راستای همسان‌سازی هویتی از طریق حذف سرمایه تکثرات هویتی عمل کرده است. خواهیم دید جغرافیا تخیلی خاص را تولید می‌کند که مولد نوعی ناسیونالیسم قوم‌گرا است. درس تاریخ با ارائه روایتی آرمان‌گرایانه و اسطوره‌ای از تاریخ باستان و رویکرد گزینشی از دوره‌ها و شخصیت‌های تاریخی سعی در برساختن هویت جمعی بر محوریت نژادی دارد. بعلاوه، متحدالشکل کردن با فرارفتن از جغرافیا و تاریخ، با سرایت کردن به تمامی ساحت عینی و ذهنی دانش‌آموز، دامنگیر زبان و فرهنگ بوده است.

کلمات کلیدی:

آموزش، هویت جمعی، قدرت، گفت‌وگو، همسان‌سازی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1716275>

